

CUMA GÜNÜ AMEL-İ SALİH İŞLEMEK

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahirabbi'l-âlemîn.

Nahmedühû bi-cemî'i mehamidih. Le-hü'l-hamdü kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânihi ve's-salâtu ve's-selâmu alâ-seyyidinâ Muahmmedin ve âlihi ve sahibihî ecma'în. Ve men-tebi'ahu bi-ihsânin ecma'în e't-tayyibîn e't-tâhirîn ila yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd.

a. Cuma Mü'minlerin Bayramıdır

Muhterem kardeşlerim!

Bugün mü'minlerin bayramı olan cuma günüdür. Her hafta *elhamdülillah* cuma günü böyle bir bayramla müşerref oluyoruz. Cuma gününün fevkalade önemi ve değeri vardır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz cuma gecesini nurlu gece *e'l-leyletü'l garrâ'u* ve gündüzünü de nurlu ve şaşalı gündüz, *el-yevmü'l-eğarru* diye isimlendirmiştir. Allahu Teâlâ hazretlerinin çok büyük lütuflarının cereyan ettiği, kullarına ihsan olunduğu mübarek bir gündür, bayramımızdır. Cumanız mübarek olsun.

Cuma günü önemli işler vardır; kişinin kişisel olarak yapması gereken, sevabını kaçırmamaya dikkat etmesi gereken işler. Bunlardan birisi cuma günü gusül abdesti almaktır. “Kim cuma günü gusül abdesti alırsa geçmiş haftanın günahları üç gün ziyadesiyle affolur.” Yedi artı üç, on günlük günahı affolur. Onun için müslümanlar her cuma, bir bardak suyun bir altın lira olduğu zaman bile olsa, cuma gusül abdesti almayı terk etmemişlerdir. Çöllerde, suyun az olduğu yerlerde, pahalı olduğu yerlerde, sıkıntılı olduğu yerlerde bile bunu ihmal etmemişlerdir. Ama biz şimdi *elhamdülillah* çok büyük nimetlere mazhar insanlarız. Bunları rahatlıkla sağlayabiliyoruz. O bakımdan cuma günü bu önemli.

Bir de cuma günü insanların geçmişleri gelirler, kendilerinden dua talep ederler, dua beklerler, dua umarlar. O hayatta olanlar, o geçmişlerine dua etmezlerse çok mahsun olarak dönerler. Onun için cuma günü geçmişlerimize dualar etmek, hele Yasin sûresini okumak çok sevaptır. Onun için Yasin sûresini beraber okuduk, geçmişlerimizin ruhlarına hediye ettik. Okuyanla dinleyen eşit sevaba sahiptir. Curcuna olmasın diye İslâm böyle bir

kaide koymuş; birisi okur, ötekiler dinler. Ama hepsi okumuş gibi sevabı alır. Onun için bu zamanımızı bir Yasîn-i şerîfi okuyarak değerlendirdik, geçmişlerimizin ruhlarına hediye eyledik. Allah ruhlarını şâd etsin. Kabirlerini nur doldursun. Makamlarını yüceltsin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki; “Cuma günleri hayatta olan kişilerin işledikleri işler geçmişlerine bildirilir.”

“Senin oğlun şöyle yaptı, böyle yaptı” filan gibi geçmişlerine kabirlerinde tebliğ olunur, ihtar olunur, bildirilir. “Dünyadaki oğlun, dünyadaki eşin, dünyadaki filanca yakının, akraban şöyle yaptı böyle yaptı” diye... Onlar dünyadakilerin yaptığı güzel şeylerden çok sevinirler ve kabirlerinde nurları artar, sevinçleri ziyadeleşir, şâd olurlar.

Ama dünyadaki insanlar eğer ehl-i iman, ehli takvâ ve ehl-i amel-i sâlih kimseler değilse o zaman yaptıkları kötü şeyler onlara bildirilir. “Senin oğlun içki içti. Senin oğlun adam dövdü. Senin oğlun şöyle etti, böyle etti...” veya böyle çeşitli şeyler. O zaman da onlar bunları duyunca kahrolurlar, üzülürler,

ezalanırlar. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki; “Allah’tan korkun, mevtanızı ezalandırmayın.” İnsan günah işlediği zaman günah sadece kendisine bağlı, kişisel bir olay olarak kalmıyor. Geçmişlerine bile tesir ediyor. Toplumda da tesir eder, başkalarına da zararı olur. Kendisine de hayli hayli zararı olur.

b. Cuma Günü, Salih Amel İşlemeye Gayret Edelim

Onun için özellikle cuma günü amel-i sâlih işlemeye gayret etmelidir. Amel-i sâlih, güzel işlerden birisi, cuma namazına gitmektir erkekler için. Cuma namazına üç defa mazeretsiz gitmeyen kimsenin kalbi mühürlenir. Gönlü çalışmaz, cezalı olarak kapatılmış hâle gelir. Kepengi indirilmiş bir dükkân, çalışmaktan, ticaretten men edilmiş bir dükkân nasıl olursa böyle bir duruma gelir. Hapsedilmiş, engellenmiş duruma gelir.

Onun için cuma namazı müslümanlar için çok önemlidir. Önemli olduğundan dolayı İslâm ülkelerinde cuma günü tatildir. Fakat maalesef bu güzel imkânı bazı İslâm ülkeleri kaçırmışlardır. Kaçırılmaması gerekir ve elde edilmesi için uğraşılması lazım gelir. Bir ta-

kım yalan dolanlarla pazara kaydırılmıştır. Halbuki pazar bizim ibadet zamanımız değildir, cuma bizim ibadet zamanımızdır. Ve bir müslüman cumaya gitmediği zaman mahv olur. Onu bilmesi lazım. Bütün hayatını, iş gücünü, sözlerini, çalışmalarını, cumayı kaçırmayacak şekilde düzenlemesi gerekir.

Cuma günü yapılacak işlerden birisi kabir ziyaretidir. Burada böyle bir imkân belki yoktur. Ama mümkün olanlar gidip kabirde geçmişlerini ziyaret etmesi lazımdır. Çünkü müteveffanın ziyareti de hayatta olanın ziyareti gibi ona fayda verir, memnun eder, ona sevinç kazandırır. Cuma günü yapılacak işlerden birisi hasta ziyaretidir, çok sevaptır. Cuma günü yapılacak işlerden birisi sadaka, hayır yapmak, fukarayı sevindirmektir.

Kim bu saydığım işlerin hepsini birden yaparsa, onun cennetlik olacağı da müjdelenmiştir. Demek ki hepsine birden gayret etmeli. Cuma'dan sonra da "Hastamız var mı hastanelerde bir gidelim, ziyaret edelim." diye çalışmalıdır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in bir hadîs-i şerîfini birinci hadîs-i

şerîf olarak onu açıklamak istiyorum. Peygamberimiz Abdullah İbn Ömer, halife Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'ın bize rivayet buyurduğuna göre şöyle buyurmuş:

لَيْسَ عَلَى أَهْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَخَشَةَ فِي قُبُورِهِمْ، وَلَا
مَنْشَرِهِمْ، وَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى أَهْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَهُمْ
يَنْفُضُونَ التُّرَابَ عَنْ رُءُوسِهِمْ، وَيَقُولُونَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ

Bu hadîs-i şerîfte *Lâ ilâhe illallah* diyenler müjdeleniyor. Biliyorsunuz *Lâ ilâhe illallah*; Allah'ın var olduğunu, bir olduğunu, şerîki, nazîri, ortağı, eşi, benzeri olmadığını ifade eden çok kıymetli bir sözdür. Hz. Âdem *aleyhisselam*'dan Peygamber Efendimiz'e kadar bütün enbiyâullah ve evliyâullah bu sözü insanlara öğretmek ve bu sözün karşısında bulunan müşriklerle mücadele etmek için yaşamışlardır.

En büyük görev onlara yüklenmiş, en büyük görev bu *Lâ ilâhe illallah*'ı insanlara öğretmektir. Ve bunun uğrunda çarpışmışlardır. Âdem *aleyhisselam*, Nuh *aleyhisselam*, İbra-

him *aleyhisselam*, Musa *aleyhisselam*, İsa *aleyhisselam*... Bütün Peygamberler bununla ilgilenmiş ve bunu söylemişlerdir. *Eftalu ma kultü ene'n-nebiyyüne min-kablî: Lâ ilâhe illallah* diye Efendimiz bunu bildiriyor.

Ehli lâ ilâhe illallah demek; *lâ ilâhe illallah*'ı benimsemiş, ona inanmış ve bunu söyleyen insan demektir. Onun sahibi, bu sözün, o inancın sahibi demektir. *Lâ ilâhe illallah* diyen kimseye *vahşetün fi'l-mevt.* Ölümde yalnızlık çekmek, "Hiç kimse yok, yapayalnızım." filan diye böyle bir korkuya düşmek yoktur.

Ve fi kubûrihim? Kabirlerinde de bunlar yalnızlık ve korkuya düşmeyeceklerdir. "Kimse yok! Buralar da تنها da karanlık yer de toprağın altında benim halim nice olacak?" filan gibi bir korku bahis konusu değildir.

Ve la men şerihim? Kıyamet koştuktan sonra, insanlar kabirden kalkıp mahşer yerine gittikleri zaman da "Hiç kimsem yok! Benim bu telaşlı günümde halim ne olacak?" filan diye orada da bir korku yoktur. Ölürken yoktur, kabirde yoktur. *Ba'sü bağde'l-mevt.* olduğu zaman, mahşer yerine giderken yoktur.

Ne demek?

Allah onlara gönderecek demek. Onunla ünsiyet edecek, onun korkusunu, telaşını, endişesini bertaraf edecek yoldaş, arkadaş verecek demektir. Hoş olacaklar, mutlu olacaklar, rahat olacaklar, huzurlu olacaklar demektir.

Bu nasıl olabilir?

Allah melek gönderebilir, salih kullarını arkadaş yapabilir... Bir de hadîs-i şerîflerden biliyoruz. Allahu Teâlâ hazretleri bazen Kur'ân-ı Kerîm'e ve böyle güzel cümlelere insanların anlayacağı bir şekil veriyor.

Hadîs-i şerifte buyuruluyor ki; “Bir adam kabre girdiği zaman; yalnızlıktan ürperip dururken, korkarken, endişelenirken, bakacak, böyle güleç yüzlü, nurlu, mübarek bir insan geliyor yanına. Diyecek ki; “Ay burada korkuyorken, yalnızlık çekiyorken, seni görünce çok sevindim. Canım sana ısındı. Ya sen kimsin?” diyecekmiş. Yani sevdiği bir kimse olarak karşısında gördüğü bu şahsa. O da cevap olarak buyuracakmış ki; “Ben senin dünyada okuduğun Tebârake sûresiyim. Allah bana bu

şekli verdi, bu görünümü verdi, beni sana gönderdi.”

Tebârake sûresi bizim anlamadığımız, bir görünmez sevap olarak yanına gitse görmeyecek tabii, anlamayacak... Allah insanoğlunun anlayacağı bir şekil vererek, hoşlanacağı bir şekil vererek onu yoldaş ediyor.

Demek ki Kur’ân-ı Kerîm insana yoldaş olacak, anlayacağı bir şekilde yoldaş olacak. Hatta konuşabileceği şekilde. Çünkü Kur’ân-ı Kerîm’in şefaathçi olacağını da biliyoruz. “Yâ Rabbi sen buna şefaath et! Yâ Rabbi sen bunu affet, sen buna ikram eyle! Yâ Rabbi sen bunu cehennemden koru! Yâ Rabbi sen bunu cennetine koy! Yâ Rabbi sen bunun ikramını daha arttır, daha arttır.” diye Kur’ân-ı Kerîm’in sözleri olacak, şefaathi olacak. Hadîs-i şerîflerden biliyoruz. *Lâ ilâhe illallah*’ın da böyle.

Ke-ennî enzur ilâ ehli la ilahe illallah? İsrâfil *aleyhisselam* insanlar kabirden kalksınlar, mahşer yerine gelsinler diye sura üfürdüğü zaman onların kalktıklarını görür gibi oluyorum.” diyor Efendimiz.

Nasıl kalkıyorlar?

Yenfudûne't turâb an ru'ûsihim.? Kabir-
den başlarını çıkartıyorlar, toprakları üzerle-
rinden silkeliyorlar.

Ve diyorlar ki; *yekûlûn: Elhamdülillahil-
lezi ezhebe anne'l-hazen.* Bizden mahsunlu-
ğu, üzüntüyü, endişeyi, korkuyu uzaklaştıran,
bizi emin, mutlu ve bahtiyar kılan Allah'a
hamdolsun, diye kabirden kalkıp geldiklerini
görür gibi oluyorum, diyor. Şu sırada değil
ama öyle olacağını Peygamber Efendimiz
"Görüyor gibiyim." diyor, öyle olacak. Kabir-
den kalkacaklar: *Elhamdülillahillezi ezhebe
anne'l-hazen,* diyecekler.

Burada ve bunun emsali hadîs-i şerîfler-
den ne anlıyoruz?

Lâ ilâhe illallah sözünün ve inancının ne
kadar önemli olduğunu anlıyoruz. Peygamber
Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuru-
yor ki;

c. Kim İhlasla "Lâ İlâhe İllallah" Derse Cennete Girer

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصًا دَخَلَ الْجَنَّةَ

Kim ihlasla, katıksız, sapasağlam, sâfî bir
şekilde *Lâ ilâhe illallah* derse cennete girer.

O kadar kesin. *Lâ ilâhe illallah* demek insanı cennete sokar.

Bu konuda bir hadîs-i şerîf daha okumak istiyorum.

مَا مِنْ عَبْدٍ يَقُولُ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، مِائَةَ مَرَّةٍ إِلَّا بَعَثَهُ
اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَوَجْهَهُ كَالْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ، وَلَمْ
يُرْفَعْ لِأَحَدٍ يَوْمَئِذٍ عَمَلٌ أَفْضَلُ مِنْ عَمَلِهِ إِلَّا مَنْ قَالَ
مِثْلَ قَوْلِهِ أَوْ زَادَ

Bu da Ebû'd-Derdâ *radıyallahu anh*'ten Beyhâkî'nin rivayet ettiği bir hadis. Bu hadîs-i şerîf de *lâ ilâhe illallah*ı 100 defa diyen bir kimseye ne mükâfat verileceğini bildiriyor. 100 defa *lâ ilâhe illallah* diyene Allah kıyamet gününde yüzü dolunay gibi nur saçan bir vaziyetteyken, mahşer yerine böyle güzel, nur saçan saça saça gelmeyi nasip eder.

“Bir günde” demiyor burada. Yani ömründe bir defa dese de öyle olacak gibi bir mana çıkıyor. Demediği için, zaman tahdidi yapmadığı için. “Bir insan 100 defa *lâ ilâhe illallah* dese, yüzü dolunay gibi ışık saçarak

maşher yerine gelecek.” diye bir mana çıkıyor

Ve lem yurfa’li-ehadin yevme izin amelün efdalü min amelihi. O gün, maşher günü, hiç kimsenin bundan daha güzel bir iş yapmış olarak gelmediği görülecek. En iyisini bu yapmış, bunun ameli en kıymetli. Böyle olacak.

İlla men kale misle kavlihi. Ya onun gibi *lâ ilâhe illallah* demişse o müstesna.

Ev zâde. Ya da 100’den fazla demişse. O onun gibi olacak veya ondan üstün olacak. Başka bir kimsenin yaptığı ibadet bundan daha üstün olmayacak, demek.

Bu hadîs-i şerîf birinci hadîs-i şerîfle uygun düştü ve bir şeyi önemini perçinledi. *Lâ ilâhe illallah* demenin önemini perçinledi.

İslâm’da böyle bir sözü tekrar tekrar söylemek var. 100 defa *Lâ ilâhe illallah* demek var. Bu bir eğitim metodudur, bir terbiyedir, bir tesir yoludur. İnsan bir şeyi çok söylediği zaman bir defa söylediğinden daha büyük tesir hâsıl olur. Kalbi daha çok nurlanır. Her seferinde ayrı bir mükâfat alır. Sevabı artar.

Ama tesir de her seferinde daha fazlalaşır. Nasıl bir çiviye çakmak için tak tak tak vuyoruz, sonunda çivi tahtanın dibine kadar gidiyor. Onun gibi olur.

Onun için çok söylemekte fayda var diye yarısı Türkçe yarısı Arapça bir latife, şaka söz söylemişlerdir eskiler. *Ettekraru ahsen velev kâne yüzseksen*. Tekrar etmek daha iyidir. Yüz seksen defa olsa bile. Bir şeyi yüz seksen defa bile olsa tekrar tekrar söylemek çok daha iyidir. Neden? O zaman perçinlenir.

Almanya'da toplanıp da transandantal meditasyon yapanları duyuyorum. Hatta onlardan garip şeyler duydum. Müslümanlığı kabul etmedikleri halde müslümanlar gibi tekrar tekrar *Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah* diyorlarmış. Aynı sözü tekrar ederek kendi kendilerini hipnoz tesiri mi yapmak istiyorlar, ne yapmak istiyorlarsa... Herhalde bilimsel, tıbbî bir şeyler düşünüyorlar. Böyle yaptıklarını duyuyorum. Bu da yaptığımız şeyin aynı zamanda maddî, elle tutulur tesiri olduğunu gösteren bir deneyim oluyor. Biz bunun daha ziyade mânevî yönüyle ilgileniyoruz. Sevap cihetiyle, Allah'ın sev-

diği, razı olduğu bir söz olması dolayısıyla ilgileniyoruz.

Buradan bizim tutturmuş olduğumuz, büyüklerimizden bize öğretilen takvâ yolunun önemine gelmek istiyorum. O heyecanı yaşayarak has müslüman olmanın önemini vurguladım.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bize tavsiye buyurduğu şey, görüyorsunuz, bazı şeyleri çokça, tekrar tekrar yapmak. Namazı tekrar tekrar yapmak, *lâ ilâhe illallah*'ı tekrar tekrar yapmak, orucu 30 gün tutmak gibi şeyler ne yapıyor insanı? Sağlamlaştırıyor, kuvvetlendiriyor ve sevabını arttırıyor.

Ve bizim yolumuz, başka müslümanların tutturmuş oldukları çeşitli yollardan sünnet-i seniyyeye ve Kur'ân-ı Kerîm'e çok çok daha yakın bir yol diye buradan bunu anlıyoruz. Çünkü herkes -müslüman olduğu halde- bizim gibi *Lâ ilâhe illallah* demiyor. Herkes bizim gibi 99'luk tesbih taşıyor, biz taşıyoruz. Biz diyoruz ki; "Biz dervişiz, zikir erbabıyız." Biz taşıyoruz. "Müslümanım" diyen, Arabistan'da okumuş birçok kimse bunu yapmıyor.

Demek ki biz sünnet-i seniyyeye daha uygun yaşıyoruz. Bunu da ispat ettiği için seviniyorum. Bu gibi hadîs-i şerîfleri okuyunca, *elhamdülillah* yolumuz Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yoluna uygun diye, ben ayrıca mutlu ve bahtiyar oluyorum.

Buradan bizim her gün yaptığımız *Lâ ilâhe illallah*'ın veya daha fazla çektiğimiz *Lâ ilâhe illallah*'ın bize ne kadar fayda sağlayacağını, *elhamdülillah* ne kadar büyük mükâfata ereceğimizi görmüş oluyoruz ve mâneviyatımız kuvvetleniyor. *Elhamdülillah...* “Meğer ben neymişim ya! Ne kadar güzel işler yapıyormuşum!” diye böylece takviye olmuş oluyoruz.

لَيْسَ بِخَيْرِكُمْ مَنْ تَرَكَ دُنْيَاهُ لِآخِرَتِهِ، وَلَا آخِرَتَهُ
لِدُنْيَاهُ حَتَّى يُصِيبَ مِنْهُمَا جَمِيعًا، فَإِنَّ الدُّنْيَا بَلَاغٌ
إِلَى الآخِرَةِ وَلَا تَكُونُوا كَلَّا عَلَى النَّاسِ

Bu da Enes *radiyallahu anh*'ten İbn Asâkir'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerîftir. Bunu da okuduktan sonra yine bir sonuca bağlamak istiyorum.

d. Sizin En Hayırlınız, Hem Ahiret Hem de Dünyası İçin Çalışandır

Leyse bi-hayriküm. “Ey müslümanlar! Sizin en kıymetliniz, en doğru yolda olanınız, en hayırlınız değildir.” *Men-tereke dünyahu li-âhiretihi.* Âhireti kazanacağım diye dünyasını terk eden. Dağın başına çıkmış, işi gücü bırakmış, “Âhireti kazanacağım, ibadet edeceğim.” diye dünyasını terk etmiş olan sizin en hayırlınız değildir.

Ve la ahiretehu li-dünyahu. Dünyalık kazanacağım, para kazanacağım, âmir olacağım, başkan olacağım, zengin olacağım, diye dünyalığa yönelip de âhiretini terk eden de en hayırlınız değildir. Ne o ne ötekisi. Ne dünyayı terk etmek var ne âhireti terk etmek var.

Hatta yusîbe min-ha cemî'â. En hayırlı olmak için her ikisine de gereken değeri verip yapmak lazım. Dünya için de çalışmak lazım, bu da sevap. Âhiret için de çalışmak lazım. Elbet bu da sevap. Bunu da biliyoruz.

“Âhiretimi kazanacağım” diye dünyayı terk etmek yok. “Dünyalığım çok önemli ya! Bırak hocam ya şu ibadeti, taati! Başıma iş

açma ya! Çoluk çocuk evde aç.” filan diye ibadeti de bir tarafa itmek yok. Kimisi böyle yapıyor, kimisi öteki türlü yapmış. Bu devirde öyle dünyasını terk eden az da ekseriyetle âhiretini terk ediyorlar, elinin tersiyle itiyorlar.

Peygamber Efendimiz “İkisini birden yapacak.” diyor.

إِنَّمَا الدُّنْيَا بَلَاغٌ لِلْآخِرَةِ

Çünkü dünya sizi âhirete ulaştırıyor, dünyadaki yaşamınızdan dolayı âhirete ulaşıyorsunuz. O da lazım.

Dünyalık bizi âhirete nasıl ulaştırıyor?

Para kazanıyoruz, zekât veriyoruz; fakir seviniyor. Para kazanıyoruz, cami yaptırıyoruz; cemaat istifade ediyor. Para kazanıyoruz, cihada yardımcı oluyoruz; İslâm genişliyor, savunuluyor, müslümanlar rahata eriyor, yıkılanlar tamir ediliyor. Demek ki dünyalık, âhireti kazanmakta da bir araç oluyor, bir vasıta oluyor. Demek ki o da lazım.

e. Sakın İnsanlara Yük Olmayın

Ve la tekûnu kellen 'ale'n-nâs. Sakın insanlara yük olmayın, askıntı olmayın, asalak olmayın, parazit olmayın, beleşçi olmayın. Başkasının sırtından geçinmeyin.

İşte bizim dinimiz bu. Bizim dinimiz böyle dengeli, bizim dinimiz böyle güzel. Bizim dinimiz böyle tabiî. Onun için İslâm'a deniliyor ki; *el-İslâmu dînü'l-fıtrati.* Yaratılışa uygun din. Yani yaratılışa aykırı bir şey yok.

Mesela rahip olalım, dünyayı terk edelim, evlenmeyelim, manastıra çekilelim, sırf ibadet edelim... Ama Allah seni kadınlı erkekli yaratmış; yuva kur diye, çoluk çocuğun olsun, onları büyüt, onların mürüvvetini gör diye... Niye yasaklıyorsun? Tabiî değil. İslâm, tabiî.

Peygamberlerin hepsi evlenmişler. Büyük çoğunlukta. Doğru olan evlenmek, eş sahibi olmak, çoluk çocuk sahibi olmak. En doğru olanı evlenmemek olsa, herkes evlenmese insan nesli söner. Dünyaya insan olmayan başka yaratıklar hâkim olur. Demek ki neslin devamı için, fıtratın yürümesi için ve daha sayısız faydalar var. Tıbbî, ruhî pek çok faydaları var. İslâm'ın emirlerine uygun hareket

etmek gerekiyor. *el-Hamdülillah* Allah bizi böyle bir fıtrata uygun din üzere kendisine ibadet etmeye muvaffak eyledi. Allahu Teâlâ hazretleri İslâm'ın kıymetini bilip müslüman olarak yaşamayı ve rızasını kazanmayı cümlemize nasip etsin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

24 Rebîü'l-Âhir 1418 / 29.08.1997

[Bütün AİLE EĞİTİM KAMPİ KONUŞMALARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

